

c. ř. s. (viz sb. n. s. 4432), ani nesprávného právního posouzení věci, pokud dovoláním bylo vytýkáno. K dovolacím vývodům se podotýká, že se rozhodnutí sb. n. s. čís. 1404 a 2520 týkají jiných případů, a k vývodům dovolací odpovědi, že právní názor vyslovený v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5165 a také ještě v rozhodnutí sb. n. s. čís. 7391, že stačí žalobní prosba, jaká v tomto případě byla učiněna, není ustálený a že v novější době bylo rozhodováno opačně, zejména i rozhodnutím sb. n. s. čís. 8556, na jehož důvody se odkazuje.

Čís. 9291.

Rozvrhové usnesení, jež nebylo doručeno všem účastníkům, jimž podle § 285, třetí odstavec, ex. ř. mělo být doručeno, nenabylo proti účastníkům, jimž nebylo doručeno, právní moci a práva z takového usnesení nejsou právy nabytými.

Nařízení nového rozvrhového roku nevadí, že výtěžek dražby byl již, neprávem, vydán.

(Rozh. ze dne 19. října 1929, R I 231/29.)

Rozvrhové usnesení o výtěžku za exekučně prodané movitosti rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele N-a zrušil a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ustanovil nový rozvrhový rok a pak rozhodl znovu o rozvržení dražebního výtěžku. Důvody: Rekursní návrh čelí ke zrušení napadeného usnesení, nebo k jeho změně v ten smysl, že se dražební výtěžek přikazuje stěžovatelce podle nabytých zástavních práv. Rekurs jest oprávněn v plném rozsahu. Neboť napadené usnesení přehlíží, že stěžovatelka nabyla na vydražených svršcích dne 31. prosince 1926 a dne 8. ledna 1927 zástavní práva, jež podle spisů byla po právu a nezanikla ani zastavením exekucí ani projitím času podle § 256 ex. ř. Věřitelé Hugo B. a fa. Anton P. dobyli svých zástavních práv na těchto předmětech dne 28. listopadu 1927 a 9. listopadu 1927, tedy po firmě V., takže napadené usnesení, jež dražební výtěžek přikazuje věřitelům B-ovi a fě P., odporuje předpisům § 286 třetí odstavec ex. ř. Rekursnímu soudu nebylo lze napadené usnesení změnit, poněvadž by tím sám porušil ustanovení §§ 285, 286 prvý odstavec, 212—214 ex. ř. a nezbylo proto, než napadené usnesení zrušiti, by soud své stolice sám zavedl nové rozvrhové řízení, o němž buďtež všichni zúčastnění věřitelé jakož i povinné strany vyrozumění a po té znova vydal rozvrhové usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům ostatních vymáhajících věřitelů.

Důvody:

Rekursní soud právem zrušil rozvrhové usnesení prvního soudu a nařídil ustanovení nového rozvrhového roku. Podle § 285, třetí odstavec

ex. ř. mají k rozvrhovému roku býti předvoláni všichni věřitelé ještě neuspokojení, jež lze ze zájemních spisů seznati a jichž zástavní právo nezaniklo podle § 256 druhý odstavec ex. ř. Takovou věřitelkou byla i firma V. Zabavení bylo v exekučních věcech provedeno dne 31. prosince 1926 a 8. ledna 1927. Dražební řízení v těchto věcech bylo sice zastaveno dne 15. března 1927, ale dne 16. prosince 1927 bylo navrženo pokračování v dražebním řízení. Návrh na pokračování byl tedy učiněn před uplynutím lhůty § 256 druhý odstavec ex. ř. Dražební řízení bylo pak sice podle usnesení ze dne 24. prosince 1927 odloženo až do pravoplatného rozhodnutí ve vylučovacím sporu Anny U-ové proti firmě V. Rozsudek v této věci byl doručen firmě V. dne 24. září 1928 a nabyl právní moci dne 8. října 1928. Když pak tato firma podala návrh na pokračování v odloženém dražebním řízení dne 11. října 1928, pokračovala v exekuci řádně, jak předpokládá § 256 druhý odstavec ex. ř., ježto po dobu odkladu byla lhůta § 256 druhý odstavec ex. ř. stavena. Proto nezaniklo zástavní právo nabyté zabavením a měla býti k rozvrhu předvolána. Nestalo-li se tak, jest rozvrhový rok i rozvrhové usnesení zmatečné, rekursní soud usnesení to právem zrušil a nařídil ustanovení nového rozvrhového roku. K vývodům dovolacích rekursů budiž pak podotčeno: Nejde o věc pravoplatně rozhodnutou ani o práva nabytá z rozvrhového usnesení dovolacími rekurentkami. Usnesení rozvrhové nebylo firmě V. doručeno, ač byla účastnicí řízení a mělo jí býti doručeno. Proti ní tedy právní moci nenabylo a práva z takového usnesení nejsou právy nabytými. Nařízení nového roku rozvrhového nevádí, že výtěžek dražby, ovšem neprávem (§§ 287, 236 ex. ř.), byl již vydán.

Čís. 9292.

Ustanovení § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. jest společné i dávce z majetku i dávce z přírůstku na majetku.

Byla-li pohledávka váznoucí simultanně na více nemovitostech, rozdělena a na prodané nemovitosti ponecháno zástavní právo pro část jako na hypotéce jediné, jest prodaná nemovitost jedinou zástavou pro tuto část a není místa pro náhradní nárok podle § 222, třetí odstavec, ex. ř., třebaže příslušný knihovní zápis nebyl proveden ve všech původně spoluzavázaných vložkách.

(Rozh. ze dne 19. října 1929, R I 783/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice bernímu úřadu v přednostním pořadí dávku z majetku a z přírůstku na majetku a zamítl návrh bratrské revírní pokladny, by jí byly přiznány náhradní nároky ve smyslu § 222 ex. ř. při pohledávce Městské spořitelny. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům ani finanční prokuratury ani bratrské revírní pokladny.